

ΣΥΝΤΟΜΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΤΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΛΩΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ, ΕΠΑΜΕΙΝΔΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΦΛΩΡΟΥ

(Σύντομα βιογραφικά στοιχεία του Κωνσταντίνου Φλώρου: Καθηγητής της μουσικολογίας στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου, συνεκδότης του "Hamburger Jahrbuch für Musikwissenschaft", ιδρυτής και πρόεδρος της "Gustav Mahler Vereinigung" του Αμβούργου, μέλος της "Erfurt Akademie der gemeinnützigen Wissenschaften", επίτιμος διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών και επίτιμο μέλος της "Richard Wagner-Verband" του Αμβούργου, συγγραφέας πολλών δημοσιεύσεων και βιβλίων) (περισσότερες λεπτομέρειες στην ιστοσελίδα του: <http://www.floros.de/>)

Meine Eltern

Glücklich bin ich darüber, aus einer musikalischen Familie zu stammen. Mein Vater war Dirigent, meine Mutter Pianistin. Beide waren in Kleinasien zu Hause. Mein Vater lebte in Konstantinopel, heute Istanbul, meine Mutter in Smyrna, heute Izmir. Konstantinopel war bis 1453 Hauptstadt des oströmischen Reiches, Smyrna eine prosperierende Handelsstadt am Mittelmeer. Nach dem gescheiterten Versuch des griechischen Premierministers Eleftherios Venizelos, die ehemals griechischen Städte seinem Staat einzuverleiben und dem verlorenen Griechisch-Türkischen Krieg konfiszierten die Türken das Vermögen der griechischen Staatsangehörigen und zwangen diese, nach Griechenland auszuwandern, entsprechend den Bedingungen des Vertrages von Lausanne 1923. Ohne sich zu kennen und zu ahnen, dass sie sich später

begegnen würden, zogen mein Vater und meine Mutter mit ihren Familien nach Saloniki.

Mein Vater Epameinondas (1886-1966) hatte in Istanbul das renommierte amerikanische Gymnasium Robert College absolviert. Er war leidenschaftlicher Geigenspieler. Deshalb schickten ihn seine Eltern nach Berlin, wo er das Glück hatte, von namhaften Professoren unterrichtet zu werden: Engelbert Humperdinck in Komposition und Arno Kleffel im Dirigieren. Nach erfolgreich beendetem Studium (sechsjähriger Aufenthalt in Berlin) kehrte er mit Diplomabschluss nach Istanbul zurück.

Im Jahr 1920 gründete er dort ein Philharmonisches Orchester, das er bis 1922 dirigierte. Außerdem trat er wiederholt als Solist und Primarius eines namhaften Streichquartetts auf.

Nach seiner Übersiedlung nach Saloniki im Jahr 1924 entwickelte er eine äußerst rege künstlerische und pädagogische Tätigkeit. 1927 gründete er das „Makedonische Konservatorium“, das noch heute existiert und in dem namhafte Musiker ausgebildet wurden. Zehn Jahre später wurde er ins neu gegründete Staatliche Konservatorium als Professor für Dirigieren berufen. In der Folge dirigierte er in Saloniki und in anderen griechischen Städten symphonische Werke vornehmlich des deutschen Repertoires. Darüber hinaus führte er Chorwerke wie Mozarts „Requiem“, den „Messias“ von Händel, „Antigone“ und „Athalia“ von Mendelssohn zum ersten Mal in Griechenland auf. Da staatliche Förderung nicht selbstverständlich war, bezahlte er Fehlbeträge für die Konzerte, die er organisierte, nicht selten aus eigener Tasche.

Er war ein universal gebildeter Musiker, der gerne Einführungen in musikalische Kunstwerke wie Beethovens Symphonien schrieb und Vorträge hielt, geehrt von Schülern

und gefürchtet von Widersachern wegen der hohen künstlerischen Ansprüche, die er stellte. Er hinterließ zahlreiche Bearbeitungen griechischer Volkslieder für Chor, die noch heute gesungen werden.

Meine Mutter Antigone, geborene Sarandidou (1907-1996), studierte am makedonischen Konservatorium Klavier und lernte dort meinen Vater kennen und lieben. Sie heirateten im Jahr 1929. Nach ihrem Examen gab meine Mutter viele Jahre lang Klavierunterricht. Eine sehr enge Bindung zu ihr hat mich mein Leben lang begleitet, und noch heute, viele Jahre nach ihrem Tod, denke ich oft an sie. Immer wieder kommen mir ihre überaus reiche emotionale Innenwelt, ihr scharfsinniger Verstand und ihr ausgeprägtes Gerechtigkeitsgefühl in den Sinn.

Ich bin am 4. Januar 1930 in Saloniki geboren.

Saloniki, meine Heimatstadt

(ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ)

Οι γονείς μου

Είμαι ευτυχής που κατάγομαι από μια μουσική οικογένεια. Ο πατέρας μου ήταν μαέστρος, η μητέρα μου πιανίστα. Και οι δύο ήταν από τη Μικρά Ασία. Ο πατέρας μου ζούσε στην Κωνσταντινούπολη, σήμερα Ιστανμπούλ, η μητέρα μου στη Σμύρνη, σήμερα Ιζμίρ. Η Κωνσταντινούπολη ήταν η πρωτεύουσα της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μέχρι το 1453, η Σμύρνη μια ευημερούσα εμπορική πόλη στη Μεσόγειο. Μετά την αποτυχημένη προσπάθεια του Έλληνα πρωθυπουργού Ελευθερίου Βενιζέλου, να ενσωματώσει τις πρώην ελληνικές πόλεις στη χώρα του και τον χαμένο Ελληνοτουρκικό πόλεμο, οι Τούρκοι κατέσχεσαν την περιουσία των Ελλήνων και τους υποχρέωσαν να μεταναστεύσουν στην Ελλάδα, σύμφωνα με τους όρους της Συνθήκης της Λωζάνης το 1923. Χωρίς να γνωρίζουν ο ένας τον άλλον και να υποσιάζονται ότι θα συναντηθούν αργότερα, ο πατέρας μου και η μητέρα μου μετακόμισαν με τις οικογένειές τους στη Θεσσαλονίκη.

Ο πατέρας μου Επαμεινώνδας (1886 - 1966) αποφοίτησε στην Κωνσταντινούπολη από το φημισμένο αμερικανικό γυμνάσιο "Robert College". Ήταν ένας παθιασμένος βιολονίστας. Γι' αυτό, λοιπόν, οι γονείς του τον έστειλαν στο Βερολίνο, όπου είχε την τύχη να σπουδάσει σε γνωστούς καθηγητές: Engelbert Humperdinck στη σύνθεση και Arno Kleffel στη διεύθυνση. Αφού ολοκλήρωσε με επιτυχία τις σπουδές του (εξαετής διαμονή στο Βερολίνο), επέστρεψε διπλωματούχος στην Κωνσταντινούπολη.

Το 1920 ίδρυσε Φιλαρμονική ορχήστρα, την οποία διηύθυνε μέχρι το 1922. Επιπλέον, συνεργάστηκε ως σολίστ και εξάρχων ενός γνωστού κουαρτέτου εγχόρδων.

Μετά την μετεγκατάστασή του στη Θεσσαλονίκη το 1924 ανέπτυξε μια πολύ έντονη καλλιτεχνική και εκπαιδευτική δραστηριότητα. Το 1927 ίδρυσε το "Μακεδονικό Ωδείο", το οποίο εξακολουθεί να υπάρχει ως σήμερα και στο οποίο σπούδασαν γνωστοί μουσικοί. Δέκα χρόνια αργότερα διορίστηκε ως καθηγητής της διεύθυνσης στο νεοσύστατο Κρατικό Ωδείο. Ακολούθως διηύθυνε συμφωνικά έργα, κυρίως γερμανικού ρεπερτορίου, στη Θεσσαλονίκη και σε άλλες ελληνικές πόλεις. Παρουσίασε, επίσης, για πρώτη φορά σε όλη την Ελλάδα χορωδιακά έργα, όπως το «Ρέκβιεμ» του Μότσαρτ, τον «Μεσσία» του Χαίντελ, την «Αντιγόνη» και την «Αθαλία» του Μέντελσον. Δεδομένου ότι η κρατική στήριξη δεν ήταν αυτονόητη, κάλυπτε τις ελλείψεις για τις συναυλίες που οργάνωνε, συχνά, με δικά του οικονομικά μέσα.

Ήταν ένας μουσικός με διεθνή καλλιέργεια και μόρφωση, που του άρεσε να γράφει εισαγωγές σε μουσικά έργα, όπως οι συμφωνίες του Μπετόβεν και έδωσε διαλέξεις που τιμήθηκαν από τους μαθητές και αντιμετωπίστηκαν με δέος από τους αντιπάλους του, λόγω των υψηλών καλλιτεχνικών απαιτήσεων που έθετε. Άφησε πολυάριθμες επεξεργασίες ελληνικών λαϊκών τραγουδιών για χορωδία, τα οποία τραγουδιούνται ακόμα και σήμερα.

Η μητέρα μου Αντιγόνη, το γένος Σαραντίδου (1907 - 1996), σπούδασε πιάνο στο Μακεδονικό Ωδείο, όπου γνώρισε και αγάπησε τον πατέρα μου. Παντρεύτηκαν το 1929. Μετά τις (διπλωματικές) εξετάσεις της έδωσε μαθήματα πιάνου για πολλά χρόνια. Ένας πολύ στενός δεσμός μαζί της με συνοδεύει σε όλη μου τη ζωή, και ακόμα και σήμερα, πολλά χρόνια μετά το θάνατό της, τη σκέφτομαι συχνά. Ξανά και

ξανά, ο πολύ πλούσιος συναισθηματικός εσωτερικός κόσμος,
η οξύνοια και η σαφής αίσθηση της δικαιοσύνης της μου
έρχονται στο νου.

Γεννήθηκα στις 4 Ιανουαρίου 1930 στη Θεσσαλονίκη.

Θεσσαλονίκη, η πατρίδα μου.